

Ivo Svetina

Pesmi

1.

Vzide šibkost, mrka zora snubi reči,
 najšibkejšo med njimi, naj se pogubi
 v prostranstvu, z zlim soncem pobeljenim.
 Naj nerojeni darujejo svoj čas,
 da telo sreča samo sebe in si reče:
"To je življenje, kratko, a zvrhano samote!"
 Brat, spod neba prihajajoč, noč z jutrom
 poroči in uram nevestam čaše natoči s krvjo.
 Hud in trpek je njegov Nauk:
 nič ne obljublja, le odpoved terja!
 A čemu se še lahko odpove lačno meso?
 Toploti, ki ni od ognja; očesu,
 ki še oblika ni več; semenu,
 ki se nikdar več ne nspi?

2.

Zdaj, ko je Resničnost vse nebo –
 morda prvo, nikoli poslednje?
 zapuščam cvet groze in nasilja vsega,
 kar se prikazuje, da je, a ni,
 ker le v očesu samo vase rase.
 Naj vsaj zdaj prepoznam vse,
 kar se mi nudi, kot tisto,
 kar je storilo misli za moje;
 naj jim porečem:
*"Ve ste videz, ki mu je Vmesno stanje
 dalo ime, ker prišel bo čas visoke zime,
 ko bom dosegel vladajočo točko,
 kraj, kjer bom prvič plod mesa,
 ki mora umreti."*
 Ne bojim se več čet, Mir in Srd
 prinašajočih, ko se želja izpolni
 v Praznino, odpirajočo se v meni.
 Nikdar napolnjena, nikoli izpopolnjenemu.

3.

Obotavljalec, upanja pisan, vdan dejanjem
 brezplodnim! Zaužij strupa, če ti zmore
 pomagati, in ne jej niti najizbornejših jedi,
 če ti ne morejo odgnati misli šibke;
 priložnosti, da se praznih rok srečata
 čas pretekli in čas prihodnji.
 Sedanost je samo vrtnica, vonja, ki osuje
 tudi sam svoj cvet.
 A pride sneg in oko se zapre krsta,
 v kateri zvesti pes k živi gospodarici leže,
 da se njuni kodri še dolgo skozi les blešče,
 bolj kot z oljem zglažen les.
 Samo stanje čistosti je edina nujnost,
 zaradi katere se ne obotavljaj, solza.

4.

Ker zgodilo se bo, da bo rano
le bolečina zmogla ozdraviti.
Zato ne podcenjuj trpljenja,
Zavojevalec srditi, izkušajoč moč,
usmiljenje in roko blago,
ki na dnu srca najde trn
in ga v rožo skrije.
Tisoč in še več je razlogov,
da je materina govorica zakon,
a enkrat samkrat se užitek
z molkom spari in otrok s snegom
kot z očetom odide v vrabčji sen.
Brezmejno je bogastvo, ki ga bolečina
razdeli med neuke, a le večči ve,
da je oko narejeno iz vode,
v kateri se zrcali samo,
kar na njenem čašastem dnu boli.
Zato trpljenje, bodi neusmiljeno!
Naj te dekliški dih ne zvabi v solze,
da se z njimi v sol posušiš.

5.

Čas je igrača šibka, a polna sočutja -
ne od neba ne od toplega bitja.
Misel se sama hrani, brez ljubezni,
brez sovraštva.
In zgodi se pot, vodeča skoz poslednje stanje;
temno mero maternice.
Da se ozek in grozeč zdi prehod -
in kdor ga preči, ni več pes,
igrajoč se s svojo prazno smrtjo.
Že je sin luči, ki bo rekla:
"Razkošje sem!"
Cena je preplačana - nema muka:
silno vztrajanje biti hrana misli.

6.

Ki te je tretji dan tišine iz sebe
 vzel, mati, in ti daroval čas mladi,
 da se v njem povrneš v življenje
 bolečine in trpljenja.
 Meso je rana, ki kliče dvakrat:
 ko v kamnu ugleda brata
 in ko temna luna zapluje k spečemu
 in mu odvzame težo, skrb
 in gladka znamenja smrti.
 V jug jezdi, sledeč prijatelje,
 ki so že odšli, drseč v maternico,
 ovit v črno oblačilo in obut v rdeče rože.
 Levo oko je sonce, od polnoči k svitu
 plazeč se volk, poslušajoč pesem
 onih, ki so že jedli svoje izločke.